

Os vellos oficios (II)

ROSINA MARTÍNEZ BARRAL*

O COPETEIRO

Aquí aparece un especializado poida que algúns o encontren algo extraño pois pensan que esa é cousa moi moderna cando é máis vella que nace-la herba.

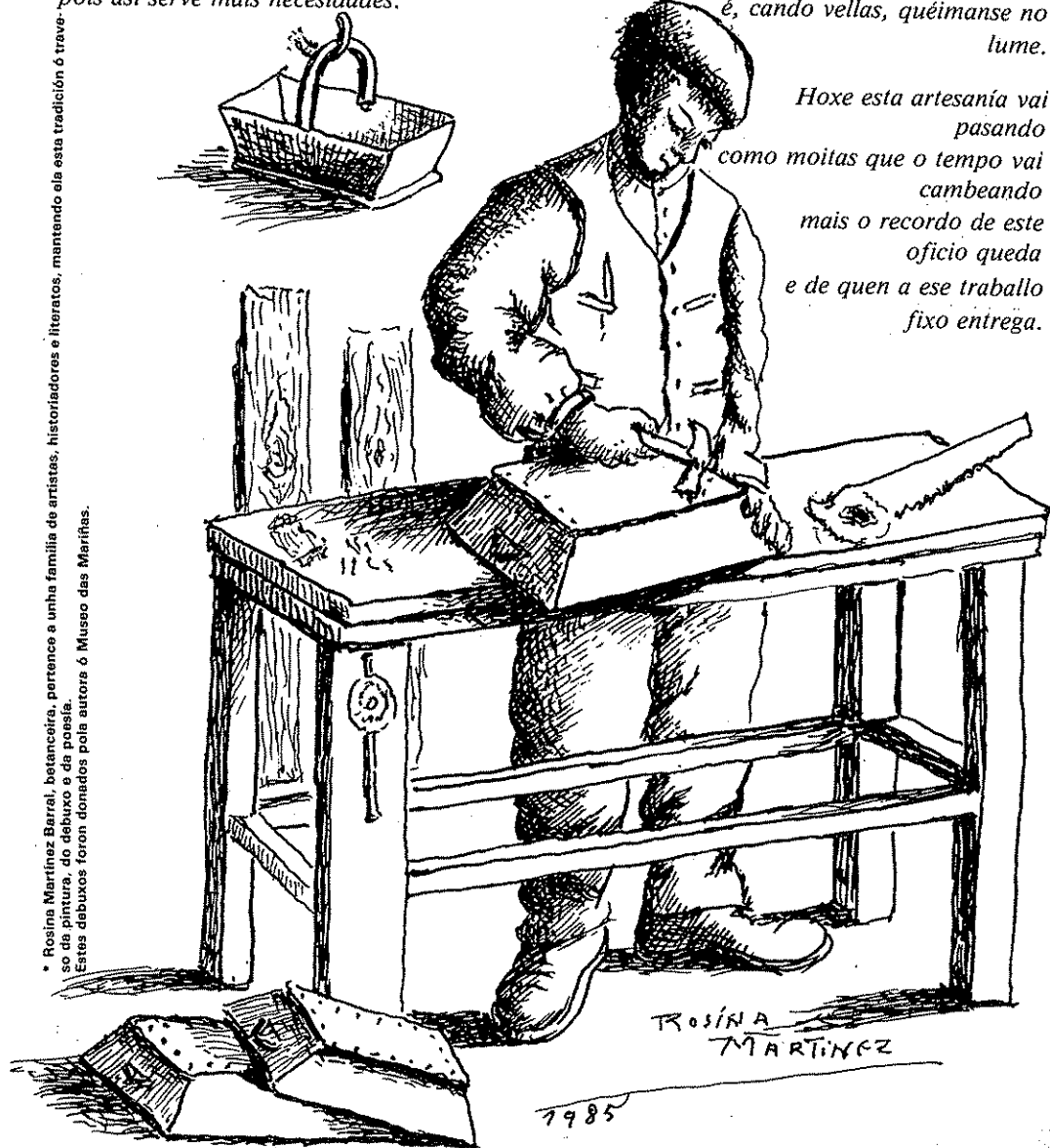
Que o copeteiro é un especializado é moi certo, ninguén pode negalo, fai copetas en moitas variedades pois así serve máis necesidades.

Se lle pos un ariño fai un cesto se é grande e alongada unha maseira se ó neno hai que bañar serve de baño e ó rio van elas todo o ano.

Os albañiles usan pro traballo as copetas pra carretar as masas, o mainzo debúllase, e costume

é, cando vellas, quémanse no lume.

Hoxe esta artesanía vai pasando como moitas que o tempo vai cambiando mais o recordo de este oficio queda e de quen a ese traballo fixo entrega.

* Rosina Martínez Barral, betanceira, pertence a unha familia de artistas, historiadores e literatos, mantendo ela esta tradición ó traballo da pintura, do debuxo e da poesía. Estes debuxos foron donados pola autora ó Museo das Mariñas.

A COSTUREIRA

Coa máquina cargada a costureira
de casa en casa pola vida vai,
levándolles a todos os tesouros
que van agromando da sua fina man.

O mesmo fai cirolas ó volito
que remonta un calzón escalazado
ou fai unhas batiñas con laciñas
que as nenas levarán moi garridiñas.

Sorrindo sempre a tódolos encargos
o mesmo que un saquete pro muiño
amaña un vestidiño pro santiño.

Ela sempre cosendo sen descanso
á luz do día ou alumeada cun candil,
unha monteira aquí, alí un mandil.

O GAITEIRO

*Coa su gaita
vai o gaiteiro
repinicando sobre o punteiro
as alboradas e riveiranas
co vento leva polos camiños
e resoando van entre os pinos.*

*Coa sua gaita
sempre o gaiteiro
vai recorrendo o mundo inteiro
do fol sacando as melodías
que hoxe dan penas mañá alegrías
¡non son iguaes tódolos días!*

*Coa sua gaita
sigue o gaiteiro
acompañando tódolos tempos
que anque semelle que está morrendo
a raza é forte e inda ten folgos
pra ir rexurdindo con bríos novos.*

A PANADEIRA

*Un día e outro día peneirando
e sempre enfariñada toda está
a masa fai e así que levedece
ó forno leva a cocerse o pan.*

*Co faco cargadiño de moletes
a panadeira por camiños vai
e ó paso van saíndolle as mulleres
pra lle mercar o pan.*

*Despois de deixar bolos nas tabernas
á feira chega ó fin en donde están
agardándolle as suas parroquianas
que o molete á casaña levarán.*

*Acabado o trafego polos mesmos
camiños por que foi ha de tornar
sentada sobre do seu cabaliño
a volta colle axiña para o lar.*

*Vai con moito mediño a coitadiña
pois por montes e chousas ha pasar
e pode haber algún desconciado
que os seis cartiños lle queira quitar.*

O PENEIREIRO

*De tódolos inventos
que polo mundo van
por vello e necesarios, o mellor
é aquel co peneireiro fai.*

*Hoxe a ninguén lle extraña
ver da peneira a maña
pero en tempos que nos non coñecemos
comeríase un pan que hoxe non vemos.
¡Qué asombro causaría
ver nun lado quedarse alí o salvado
e noutro, branca e fina,
fose xuntando pila de fariña!*

*¡Qué bocado de reises
o primeiro molete non sería
tan branquiño e triscando
que proba-lo quixeras a porfía!*

*Por feiras e mercados
o peneireiro leva a mercancía
e como fai cen anos
segue servindo pra cerner fariña.*

*Anque pareza extraño
outras virtudes a peneira ten
se consultarlle queres un segredo
acertarache mellor que ninguén.*

O ZOQUEIRO

*Dos oficios que petan
no mundo enteiro,
está entre os primeiros
o de zoqueiro*

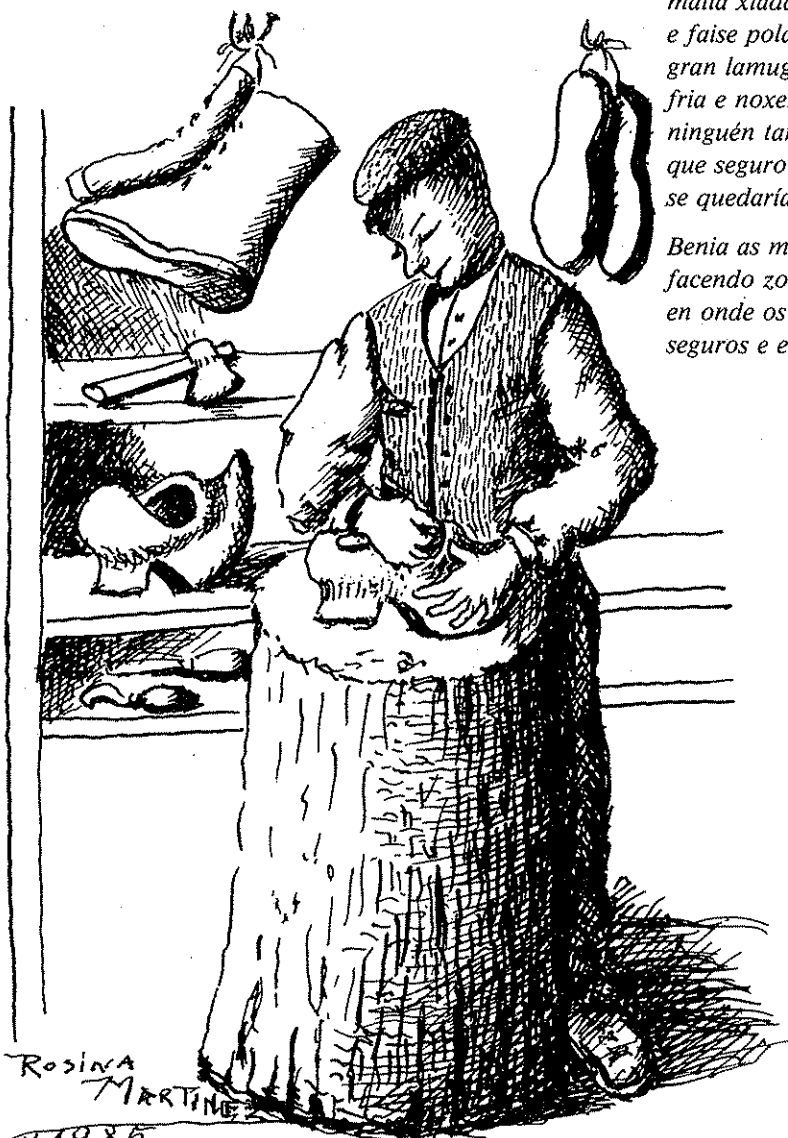
*¡Qué sería dos tenros
pes dos nenños
non estando a cuberto
nunhos zoquiños?*

*¡Cantos pes magoados
e cantos esfolados
de andar zoupando
polos camiños!*

*¡E moitos espiñados
de pisar silvas
e clavar toxos
nas monterías!*

*E cando cae a neve
maila xiada
e faise pola terra
gran lamugada,
fria e noxenta,
ninguén tanta friaxe resitiría
que seguro baldado
se quedaría.*

*Benia as mans que traballen
facendo zocas e máis zoquiños
en onde os pes van quentes
seguros e enxoitiños.*

ROSINA
MARTINE

1985